Noakende wiefkes

t Was nog volop winter in toen en der was haildaal niks te zain. Joa, wat broene bloaren lagen as n deken over grond en wat doaronder zat was ain groot gehaaim.

In t veujoar komt der aaltied van ales noar boven, mor veurlopeg even nait, t was nog te vroug. Toch was der onder grond al wel wat loos. Noakende wiefkes wollen noamelk noar boeten tou. Ze wollen heur kop boven grond oetsteken en even vrizze lucht happen.

Mor d´aandere bloumbollen raipen, dat t nog veuls te kold was. En dikke tulpenbollen, dij hail groot en staark waren, zeden t zulfde. t Was heur zulfs nog te vris en zai haren nog wel van dij staarke, dikke stengels. Nee t was nog te vroug, al was grond wel lekker zaacht.

En dat was nou net woardeur noakende wiefkes in de ware kwamen. Aandere winters vil der snij en was bodem haard vroren. Din was t onder grond nog veul duusterder as aans en hilden ale bloumbollen heur wintersloap. Ze deden niks aans as sloapen, want ze konden toch nog nait in toen wezen. Kloeten waren haard en boeten wast kold. Pas as vorst tot grond oet was, din was winter over.

Wel dat dudelk vernemen kon, was swaarde Mol Dij ging as eerste weer op pad.

Van smörns vroug tot soavends loat was aan t gaangen groaven en zörgde veur aalmoal bultjes in t blaikveld achter t hoes. En juust doarom nou dochten noakende wiefkes, dat ze ook wel noar boeten konden, ook al omreden ze zagen Mol zo drok aan t haistern.

Mor d´aandere bloumbollen raipen heur tot order, niks nait noar boeten. Ze mossen geduld hebben, t wer vanzulf wel ais veujoar en din haren ze ale tied om n vrizze neus te hoalen.

En ze woarschaauwden heur ook nog, dat as ze nou te vroug noar boeten gingen, der aankomend joar niks meer te bluien was. Din was t doan en zeg nou zulf, wat is n toen zunder noakende wiefkes. Dat liekt ja haildaal nait, t zol din mor n koale boudel worden.

t Wer eerst weer veur n tiedje rusteg onder grond, mor dou was der ain noakend wiefke dat n plan kreeg. Zai vertelde t deur aan heur vrundjes en dou waren ze nait meer te holden.

Mol was al weken onderwegens mit zien gaangen en bulten, woarom zollen zai din nog laanger onderdak blieven.

Op n dag dou ale aandere bloumbollen rusteg lagen te sloapen, raipen ze Mol aan. Ze haren n plan opbedocht, mor ze wollen t toch ook weer nait stiltjes doun. Ze haren zo onnaaierd, dat ze wel bie hom op rug mitvoaren konden, deur aal dij gaangen onder grond. As der din zo´n lözze bult zaand aarns in t gras lag, kropen ze wel van zien rug òf en zollen heur deur bult hin vrözzeln. Doarnoa konden ze heur zulf wel wieder redden. Haren ze ook niks meer te schaften mit aal dij tulpen en krookjes, dij heur toch overaal mit bemuiden en ales beter waiten wollen.

Zo ist ook òflopen. Hinterdetwinter in t blaikveld stoan nou al vroug in t veujoar, joa hoast ast nog winter is, hail wies noakende wiefkes te bluien en Mol het heur der mooi bie holpen.

Goa mor gaauw kieken of ie ze in toen hebben, want ze haiten ook wel snijklokjes.

Auteur: Kunny Luchtenberg

Inspreker: Henk Scholte